

Strom, nejlepší přítel člověka

Měl jsem jednoho kamaráda a bohužel už nemám. Vlastně tahle příhoda vypráví proč. Ať jsme byli na pivu, na tenise nebo navzájem u sebe doma, když došlo na politiku nebo jiný mizerný téma, tak Hynek vždycky říkal, že chce být stromem. Tak se ten kamarád jmenoval, Hynek. On měl strašně rád přírodu, ale ne že by znal všechny kytky a zvěř, ale že miloval bytí v lese. Chodil rád na houby, rybařil, dokonce i pro ty borůvky ohejbal záda.

Vždycky nadával na tyhle ty lidský problémy a v duchu si přál život jako strom. Všem nám říkal, jak se mu líbí jejich klidnost a síla. Nic neřeší, nic jim nevadí a o nic se nesnaží. Hynkův věčný sen, zvláště ve chvílích duševní bezbrannosti.

Ještě před půlnocí jsme si dvakrát vyměnili rumové názory za nepostradatelné podpory číšnice, a pak Hynek odešel ven na dvůr. Dvě hodiny v kuse koukal na obrovský smrk, který ozdobil a zároveň přeplnil zahradu hospodské. Chtěl jsem mu něco říct o tom, že stromy neprožívají pěkné životy, ale usoudil jsem, že buď bych zesměšnil sebe, nebo jeho. To bylo úterý.

Hynek nepřišel do hospody a to byl zrovna středeční mariáš! Pro ostatní to byl pokyn k tomu mít opravdu strach. Ani po měsíci tělo nenašli. Zda-li nějaké vůbec ještě bylo. Jenomže já Hynka znám jak své boty. Bylo hnusně, tak jsem si ráno přivstal za účelem rybaření. Šel jsem lesem a najednou si všimnu něčeho, k čemu existuje jen jediné vysvětlení. Uprostřed cesty, cesty, kterou znám přes dvacet let, se tyčil strom. Strom, který tam nikdy nebyl. Ostatní by žili v nevysvětlitelném úžasu do konce života, ale já měl hned jasno. Ten na cestě, to je Hynek, který konečně žije svůj sen.

Teď je asi nejvhodnější chvíle, abych vám řekl, proč nemají stromy dobré životy. Umírají nudou. Za celý život mají jen kus svého teritoria, po kterém se nemohou ani hýbat. Jsou odkázáni k místu a trestání časem. Jediná možnost jiného pohledu na svět je bohužel až posmrtná, a to věřte, že si

Hynek moc neužije. Dřevo je stromová mrtvola. Milióny tun stromů má možnost nakouknout do světa. Ty nejlepší mrtvoly se mohou podívat do luxusních vil bohatých celebrit, ale většina končí definitivně, a to kremací.

To jsem bohužel Hynkovi říct nestačil. A možná by to ani nic nezměnilo. Vždyť kam my se podíváme? Většinu života jsme v jednom bodě a nemáme zájem hýbat, ani se hýbat. Narození určí naši lokaci, která se většinou moc neliší od místa úmrtí. I když oproti stromům máme možnost pohybu, i my máme kořeny, které samovolně díky společenskému životu prorůstají hluboko do země.

Strom jsem chodil navštěvovat každý den. Zatímco lesní kolemjdoucí kroutili hlavami, když jsem Hynkovi četl výsledky krajské fotbalové ligy, já jsem začínal pociťovat, ačkoliv mi Hynkova zpětná vazba chyběla, že jsem z našeho přátelství šťasten jako dříve. Navíc na mě vyzařovala bezstarostná pohoda, kterou, zvláště v posledních letech, Hynek značně postrádal. Moji pohodu narušovalo jen Hynkovo nevhodné umístění. Přeci jen je strom umístěn uprostřed cesty. Není problém Hynka obejít, ale znám lidskou pohodlnost, která se vymluví na nebezpečí nárazu cyklistických hlav. Na úřadě nikdo neřeší, kde se onen záhadný strom vzal. Všichni bezmyšlenkovitě přijímají skutečnost a přemýšlí maximálně nad jejími problémy. Do týdne, maximálně do dvou, určitě Hynka pokácí. Říct jim pravdu o stromu je psychická sebevražda, ačkoliv o kolik je to neuvěřitelnější, než že ze dne na den vyrostе dvacetimetrový strom. Neodpustil bych si, kdyby kamarádova pohádka, které se psala teprve první kapitola, skončila tak tragickým způsobem. Léto už je dávnou minulostí, určitě by všechen Hynek padl na zátop. Můj první plán byl vzhledem k nereálnosti provedení spíše přáním. Mé přání tedy bylo, abych mohl Hynka vyjmout z lesní půdy a přesadit na svoji zahradu vedle angreštu. Nevstřícná manželka by byla kupodivu tou menší překážkou, než je nemožnost transportu. Bylo potřeba jednat rychle a Hynkova další smrt byla nevyhnutelnou podmínkou. Buď to udělají oni, nebo já. Nešlo jenom o vlastnictví nebožtíkova těla, ale také o způsob úmrtí. Když už smrt, tak důstojnou.

Ještě v den nápadu jsem navštívil hospodu, kam má docházka po Hynkově

proměně zřídla. Mezi pravidelné návštěvníky se svým vlastním stolem patřilo žest'ové kvarteto, které zde trénovalo odolnost svých plic za pomoci kartonu cigaret. Přistoupil jsem ke stolu a vybalil nevšední prosbu. Žádal jsem soukromý koncert. Neviděli problém, dokud jsem nedodal, že by to bylo příští noc v lese. To, že u toho budu sekat strom a ještě k tomu je to převtělený Hynek, jsem takticky nezmínil. Ani alkoholové opojení jim nevykouzlilo pozitivní posunek ve tváři. Velmi pomalu se začli posunky rýsovat do úsměvů, když jsem nabídl, a poté pětkrát zvýšil, finanční odměnu. Nakonec souhlasili. Hynek bude mít pořádně důstojné umírání, jak si zaslouží.

Druhého dne v noci bylo kvarteto připraveno. Když jsem došli ke stromu a já jim pověděl, že budou hrát, když já budu sekat, lesní roh už už odcházel s tím, že jsem blázen, pak ho ale tuba uklidnila vidinou peněz, všichni si zařvali mušketýrské motto a začli Hynkovou nejoblíbenější „Škoda lásky”. Tři hodiny jsem zápasil s Hynkovou vytrvalostí. Kvarteto odpadlo po necelých dvou hodinách s návrhem polovičního platu. Souhlasil jsem. Nechtěl jsem, aby mě viděli brečet. Od Hynkova zmizení na mě přišla slabá chvilka až teď, když ho paradoxně zabím. Než jsem mohl jít spadnout do postele, musel jsem veškeré dřevo schovat, aby ho ty šmejdi nevzali. Žádná kremace nebude! To by si Hynek nepřál, aby po něm nic nezbylo.

Domů jsem nešel já, vleklo se pouze mé naprosto vyčerpané tělo. Manželka by mě mohla nařknout z nevěry, ale osázen tisícem třísek jsem byl snad mimo podezření. Navíc je mi to teď naprosto jedno. Snad bych se i přiznal, jen abych mohl do postele. Slunce se pomalu hlásilo do služby a kohoutí budíky mě udržovaly při vědomí. Před mým domem stálo policejní auto a jeho obsah se bavil s mojí manželkou zabalenou v županu. To měla strach, že nejsem doma? Vždyť spí tvrdě jak beton, ta ani nemohla vědět, že jsem byl pryč. Upřímná zvědavost mi dodala energii a svižnějším krokem jsem šel překvapit konverzační kroužek. Překvapení se konalo, akorát místo radosti se mi dostalo železných pout od mužské části debatujících.

Příjezdem na stanici mi bylo jasné, že si ještě chvíli nelehnu. Přestávalo mi to myslet, ale pořád mě zajímalo, co se stalo. Informovali mě vzápětí.

„Našli jsme ho,” řekli syrově.

Nevím, jestli to bylo tou únavou, ale poprvé od Hynkova zmizení mě napadlo, že žije.

„Hynka?” majíc nejistou naději.

„Spíše kusy Hynka,” pravil policista vyčítavým tónem.

„Kde jste byl dnes v noci?”

„V lese.”

„Co jste dělal v lese?”

„Sekal... sekal jsem Hynka.” Neměl jsem žádnou sílu, natož sílu zapírat. Ani jsem neměl důvod lhát. Co se týče zákona, jsem nevinný, co se týče reálné viny, jsem plnokrevným viníkem. Potřeboval jsem to ze sebe dostat.

„Ano, přiznávám se. Pokácel jsem Hynka, ale udělal jsem to pro jeho dobro. Vždyť oni by to udělali taky, a pak by ho spálili.”

Byla to úleva, i když mě asi nepochopili. Rozhodně mě zatkli.

Později jsem se dozvěděl, že policisté našli v lese lidské tělo. Prý bylo Hynkovo, ale tomu já nevěřím. Kdo by ho zabíjel? Podle nich já. Aspoň do doby výslechu žesťového kvarteta, které sborovitě odsouhlasilo, že jsem blázen. Byl bych si to skoro také myslel, a dokonce bych i uvěřil, že jsem člověka Hynka zabil já, jenže kvarteto dosvědčilo, že jsem sekal do stromu. Ne do ledajakého stromu. Mého kamaráda. Udělal jsem mu službu. Něco vám řeknu. On se mi odvděčil. Sestřička mi dává každý týden do úst dřevěný špalek a přísahala, že je z Hynkova dřeva. Moc mi pomáhá, aspoň trochu mírní tu bolest elektrického proudu.

Adam Rybanský

1. místo v kategorii Próza do 23 let

